

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΙΟΛΟΣ / ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΤΟΜ ΡΟΜΠΙΝΣ: ΘΙΒΕΤΙΑΝΗ ΡΟΔΑΚΙΝΟΠΙΤΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: Tom Robbins, *Tibetan Peach Pie, a true account of an imaginative life*, 2014.

α' έκδοση στην ελληνική γλώσσα: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΙΟΛΟΣ, 2014

Επιμέλεια κειμένου: Μαρίνα Καρά

Εξώφυλλο: William Τριανταφύλλου / Κάτια Κουτσαφτί

Σελιδοποίηση: Βασίλης Φίλιππας

© 2014, Thomas E. Robbins, κατόπιν συμφωνίας με τον εκδοτικό οίκο
HarperCollins Publishers

© 2014, για την ελληνική γλώσσα και μετάφραση: εκδόσεις ΑΙΟΛΟΣ
Χαρ. Τρικούπη 25, 106 81 Αθήνα, τηλ.: 210-33.01.553, fax: 210-33.01.554
http: www.aiolos.com.gr, e-mail: info@aiolos.com.gr

ISBN 978-960-521-246-9

Η αναπαραγωγή μέρους ή ολόκληρου του βιβλίου επιτρέπεται μόνο
μετά από έγγραφη άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το άρθρο 51 του
Ν. 2121/93.

ΤΟΜ ΡΟΜΠΙΝΣ

ΘΙΒΕΤΙΑΝΗ
ΡΟΔΑΚΙΝΟΠΙΤΑ

μετάφραση - σημειώσεις

Γιώργος Μπαρουζής

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΙΟΛΟΣ
ΑΘΗΝΑ 2014

Στις αδελφές μου
Ρένα, Μέρι και Μέριον
Και στις ξαδέλφες μου
Μάρδα και Τζουν

Η πνευματικότητα του είναι κρυμμένη
πίσω απ' τους αμέτρητους παράδρομους του ερωτισμού,
της αναζήτησης του θαυμαστού και της αγάπης
για το ακατανόητο.

ΡΟΤΖΕΡ ΣΑΤΑΚ
(Για τον Γκιγιώμ Απολιναίρ)

Απαιτείται να 'χει κανείς ένα ορισμένο μυαλό
για να διακρίνει την ομορφιά ενός χάμπουργκερ.

ΡΕΪ ΚΡΟΚ
(ιδρυτής των ΜακΝτόναλντς)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

πρόλογος	13
διψασμένος από κούνια	17
μάσα και κορίτσια	19
ταραξίας τόμι	22
μπλόουινγκ ροκ - μον αμούρ	25
έγκλημα, τέχνη και θάνατος	34
φίδια εν δράσει	41
για περάστε	51
ναι, βιρτζίνια	65
τρομάρα λάιτ	79
μα την ιερή ντομάτα	88
θαυμαστό ραβδί	101
φλόγες του πεπρωμένου	105
σε πρώτη προβολή: <i>σατόρι</i>	119
ουάσινγκτον, λι&γουλφ	126
το σωστό ταμπάκο	138
κλαίω από αστείο	146
ο θεός να ευλογεί την μποιημία	169
ο άνθρωπος του φαν	183
αγάπα το και αποχαιρέτα το	203
ρολ όβερ, ροσίι	219
τζίμινι κρίτικ	233
λευκά κουνέλια	238
λυσεργιάδα	249
ο κοκκινομάλης μπεκρής	257
φλερτάροντας τον γλωσσικό τροχό	262
μετακίνηση στο μανχάταν	265
το γράμμα	288

τρέλες	291
το βιβλίο	302
πετούμενα	319
ο αμερικάνικος τρόπος	331
«άσε τον τομ να τρέξει»	337
χόλιγουντ, ή ίσως και όχι	347
τρυποκάρυδος εν πτήσει	352
όλα για το θαυμαστό	364
το καλό, το κακό και το χαζό	387
μικρός κόσμος	396
ρωσία με αγάπη	401
η κατάρα του τιμπουκτού	414
δύο μάτσα ακόμη	431
κύκνειο άσμα	436
σημείωμα του συγγραφέα	445

πρόλογος

Αυτό εδώ το βιβλίο, προς Θεού! δεν είναι αυτοβιογραφία. Οι αυτοβιογραφίες τροφοδοτούνται από τον εγωισμό, και θα μπορούσα να φτιάξω ολόκληρο κατεβατό από ανθρώπους που θα προτιμούσα να απενίζω τον δικό τους ομφαλό αντί για τον δικό μου. Άλλωστε, αυτοβιογραφίες θα πρέπει να γράφουν μόνο οι συγγραφείς που είναι διάσημοι, και το δικό μου όνομα όχι μόνο γυαλίζεται σπάνια στο μπουράτο* της δημόσιας συνείδησης, αλλά και τα σπάνια εκείνα σπίτια όπου ακούγεται πιο συχνά, είναι συνήθως υπό αστυνομική επιτήρηση. Μάλιστα έχω προσπαθήσει να αποφύγω τα αυτοβιογραφικά στοιχεία και στα μυθιστορήματά μου, καθώς δεν ήθελα ούτε να υπονομεύσω την φαντασία του αναγνώστη, ούτε και να κάνω τη ζωή μου αναλώσιμη χρησιμοποιώντας την ως λογοτεχνικό υλικό.

Θέλω να πιστεύω ότι η *Θιβητιανή Ροδακινόπιτα* δεν είναι ούτε απομνημονεύματα, αν και το σουλούπι της φέρνει αρκετά, σε σημείο που να μπορεί να την περάσει κανείς για κάτι τέτοιο αν δεν είναι καλός ο φωτισμός. Για την ακρίβεια, είναι μια παρατεταμένη διήγηση, αποτελούμενη από τις απόλυτα αληθινές ιστορίες που διηγούμαι εδώ και πολλά χρόνια στις γυναίκες της ζωής μου – τη γυναίκα μου, τη βοηδό μου, τη γυμνάστριά μου, τη δασκάλα μου της γιόγκα, τις αδελφές μου, την ατζέντισσά μου, και άλλες – και που, εξαιτίας της δικής τους επιμονής, κάθισα τελικά και τις κατέγραψα. Για να καταφέρω να θυμηθώ τα γεγονότα, αναγκάστηκα να τα βάλω σε μια λίγο-πολύ χρονολογική σειρά, κάτι, φυσικά, που ενισχύει την ομοιότη-

---

* Κάδος όπου τοποθετούνται πετράδια μικρής αξίας που γυαλίζονται καθώς περιστρέφεται ο κάδος, ο οποίος διαθέτει μικρά λειαντικά στοιχεία.

τα του βιβλίου με καταγραφή απομνημονευμάτων, όπως, βέβαια, και το γεγονός ότι οι ιστορίες, όπως προανέφερα, συνδέονται με δικές μου εμπειρίες, συναντήσεις, απερισκεψίες και παρατηρήσεις, και όχι, φερ' ειπείν, μ' εκείνες του Αβραάμ Λίνκολν.

Αν η *Θιβετιανή Ροδακινόπιτα* δεν θυμίζει φυσιολογικά απομνημονεύματα, αυτό ίσως συμβαίνει επειδή δεν έχω ζήσει μια ζωή που οι περισσότεροι άνθρωποι θα θεωρούσαν φυσιολογική. (Ο επιμελητής των βιβλίων μου ισχυρίζεται ότι μερικά απ' αυτά τα περιστατικά είναι τόσο παλαβά, που δεν θα μπορούσα να τα επινοήσω ούτε εγώ ο ίδιος.) Επί πλέον, η γραφή μου είναι ίδια, είτε στην υπηρεσία γεγονότων είτε μυθιστορημάτων: ο πιλοφόρος τρυποκάρυδος είναι πιλοφόρος τρυποκάρυδος, ακόμη κι αν κουρνιαάζει με τις πάπιες.

Βέβαια, παρά τον ισχυρισμό μου ότι τα γεγονότα που καταγράφονται εδώ είναι «απολύτως αληθινά», δεν έχω κρατήσει ποτέ στη ζωή μου οτιδήποτε που να μοιάζει έστω και αμυδρά με ημερολόγιο, και επομένως η αφήγηση υπόκειται, σε κάποιο βαθμό τουλάχιστον, στην επίδραση της μνημονικής διάβρωσης, οπότε κάποιοι που ήταν αναμειγμένοι στα εν λόγω περιστατικά μπορεί να τα θυμούνται λίγο διαφορετικά. Είναι το λεγόμενο φαινόμενο Ρασομόν. *C'est la vie*. Όμως, συμβαίνει να διαδέτω πολύ καλή μνήμη και μπορώ ακαριαία να απαριθμήσω όλη τη σύνδεση των Μπρούκλιν Ντότζερς το 1947, καθώς και όλες τις πρώην γυναίκες μου, με μια-δυο εξαιρέσεις μόνο.

Αυτό το βιβλίο, πέρα από το τι μπορεί να αποκαλύπτει για μένα και τον προσωπικό μου «μαιμούδοχορό της ζωής» – συμπεριλαμβανομένου του πώς, προερχόμενος από ένα περιβάλλον Νότιων Βαπτιστών, έγραφα εννιά ανορθόδοξα αλλά δημοφιλή μυθιστορήματα που εκδόθηκαν σε περισσότερες από είκοσι χώρες, καθώς και αμέτρητα άρθρα για περιοδικά και εφημερίδες –, περιέχει επίσης (κι αυτό είναι ίσως πιο σημαντικό) ιδιαίτερα αφηγηματικά στιγμιότυπα προερχόμενα, μεταξύ άλλων, από τα Απαλάχια στη διάρκεια της Μεγάλης Κρίσης του 1929, από τη Δυτική Όχθη των ΗΠΑ στη διάρκεια της ψυχεδελικής επανάστασης της δεκαετίας του '60, από τα

στούντιο και τα υπνωδωμάτια της μποέμικης Αμερικής πριν έρθει η τεχνολογία και εκθρονίσει την ιδιωτικότητα, από το Τιμπουκτού πριν σκάσουν απρόσκλητοι στο πάρτι οι φανατικοί Ισλαμιστές, από τις ανά τον κόσμο περιηγήσεις πριν η «υπηρεσίας εθνικής ασφάλειας» κάνει άχαρα τα ταξίδια, και από τον εκδοτικό κόσμο της Νέας Υόρκης πριν παρέμβουν τα ηλεκτρόνια προς όφελος των δέντρων.

Α, σχετικά με τον τίτλο: Η διβητιανή ροδακινόπιτα είναι η κορύφωση (το Ιερό Γκράαλ, θα λέγαμε) μιας παλιάς ιστορίας χωρίς νόημα και τέλος, που μπορεί κάλλιστα να την αφηγούνταν Ζεν καουμπόδες γύρω από τη φωτιά μιας κατασκήνωσης, κάτι σαν μια παραβολή για τη σοφία τού να στοχεύεις πάντα στα άστρα, και την ακόμη μεγαλύτερη σοφία τού να δέχεσαι χαρούμενα την αποτυχία αν φτάσεις μόνο ως το φεγγάρι. Αφηγήθηκα μια συντετμημένη εκδοχή της το 1976 στο δεύτερο μυθιστόρημά μου, *Ακόμη και οι Καουμπόισσες Μελαγχολούν*. Όποιος επιθυμεί μια πιο εκτεταμένη επαναδιατύπωση μπορεί να μου γράψει στη διεύθυνση P.O. Box 338, La Conner, WA, 98257, USA, και αργά ή γρήγορα θα την έχει.

διψασμένος από κούνια

Ή μουν έξι ή επτά μηνών – ένα καβούρι που μπουσουλούσε και σερνόταν στα χαλιά – όταν μια μέρα ο πατέρας μου γύρισε σπίτι από το μεσημεριανό του και με βρήκε μες στα αίματα.

Ή, τουλάχιστον, ο πατέρας μου νόμισε ότι ήταν αίματα κι άρχισε να φωνάζει έντρομος. Δεν ήταν όμως. Η μητέρα μου με είχε αφήσει για λίγο μόνο μου – μεγάλο λάθος· ακόμη και ως ενήλικο είναι ρίσκο να με αφήσεις χωρίς επίβλεψη – και όσο έλειπε, προσπάθησα να πιω ένα μπουκάλι μερκουροχρώμ, χύνοντας και μια μεγάλη ποσότητα πάνω στο γλυκό λευκό φανελένιο μωρουδιακό μου νυχτικό.

Σήμερα δεν βρίσκεις πια πολύ εύκολα μερκουροχρώμ – κατακόκκινο σαν κεράσι, με καλύτερη μυρωδιά και λιγότερο τσουκτερό από το ιώδιο – καθώς κυκλοφορούν διάφορες αντιβακτηριδιακές αλοιφές, αλλά μια εποχή το χρησιμοποιούσαν ευρύτατα για την απολύμανση και την περιποίηση μικροτραυμάτων, γραντζουνιών και γδαρσιμάτων. Γιατί το ήπια; Σε κάποιον που σχολίασε κάποτε ότι έχω μεγάλη δίψα για γνώση, εγώ απάντησα: «Ποια γνώση; Πίνω ό,τι να 'ναι».

Και για απόδειξη, στους μήνες μετά τη φιέστα του μερκουροχρώμ, ήπια επίσης μελάνι (συμβολικό, ίσως;) και Οικιακή Αμμωνία Λιπλ Μπο Πιπ. Η αμμωνία είναι δηλητηριώδης, έτσι αναμφίβολα δεν πρόλαβα να καταπιώ παρά μια πολύ μικρή γουλιά πριν με απωθήσει η ισχυρή οσμή της. Πάντως την πρόδεση την είχα.

Η έμφυτη, μανιώδης και χωρίς διακρίσεις δίψα μου κόντεψε να πάρει τέλος, μαζί με τη ζωή μου, όταν ήμουν δύο ετών.

Είχα πάει στην κουζίνα δελεασμένος από την οσμή που ανέδιδνε κάτι γλυκό, σοκολατένιο και, ναι, υγρό. Η πηγή αυτού του αρώ-

ματος που με τράβηξε σαν μαγνήτης ήταν μια κατασρόλα με κακάο που κόχλαζε πάνω στο μάτι. Ήδη από τότε δεν τα πήγαινα καλά με το σαβουάρ βιβρ. Έτσι, πατώντας στις μύτες των ποδιών μου, σήκωσα το χέρι μου, άρπαξα το χερούλι και κατέβασα την κατασρόλα από το μάτι, αδειάζοντας το περιεχόμενό της πάνω στο στήθος μου.

Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε τμήμα επειγόντων περιστατικών – μιλάμε για τα Απαλάχια στη Βόρεια Καρολίνα εν μέσω της Μεγάλης Κρίσης. Ο ένας και μοναδικός γιατρός της περιοχής καθάρισε το έγκαιμα και μετά έκανε κάτι όχι πολύ έξυπνο: το έδεσε σφιχτά με επίδεσμο. Μερικές μέρες αργότερα, η μητέρα μου, ανησυχώντας για τον ψηλό πυρετό που είχα και το γεγονός ότι πονούσα, αφαίρεσε τον επίδεσμο. Μαζί του ξεκόλλησε και όλη η σάρκα από το στήθος μου. Όχι απλώς το δέρμα, αλλά και η σάρκα.

Στο νοσοκομείο του Στέιτσβιλ, περίπου εκατόν δέκα χιλιόμετρα μακριά, με έβαλαν σε δάλαμο οξυγόνου, με τη μητέρα μου να μένει σε μια πανσιόν απέναντι. Κάποια στιγμή, ο γιατρός που με παρακολούθουσε τηλεφώνησε στη μητέρα μου με σκοπό να της ανακοινώσει ότι πέθανα. Αυτή σήκωσε το τηλέφωνο με το πρώτο κουδούνισμα, αλλά η γραμμή είχε κλείσει. Βλέπετε, στο μεταξύ μια νοσοκόμα έτρεξε στον γιατρό για να του πει ότι είχε διακρίνει κάποιες ενδείξεις ζωής, έτσι αυτός έκλεισε αμέσως το τηλέφωνο για να με εξετάσει.

Όταν η μητέρα μου όρμησε έντρομη μέσα στον δάλαμο, αντίσχυη από το μυστηριώδες τηλεφώνημα και παρακινήμενη από το μητρικό της ένστικτο, είχα επανενταχθεί επισήμως στους καταλόγους των ζωντανών. Βέβαια, βρισκόμουν ακόμη σε κρίσιμη κατάσταση, αλλά κοιμόμουν ήρεμα. Πιθανόν να 'βλεπα στον ύπνο την επόμενη περιπέτειά μου με πόσιμες ουσίες.

μάσα και κορίτσια

Αν και τα ποτά κάθε είδους και μορφής υπήρξαν το πρώτο μου πάθος, ταυτόχρονα έδειχνα μια διόλου αμελητέα αγάπη και για το φαγητό και τη γυναικεία συντροφιά, επιθυμίες που έχουν αντέξει στον χρόνο και που η ικανοποίησή τους εμπεριέχει ουκ ολίγους κινδύνους όπως αποδείχθηκε.

Ένα ηλιόλουστο φθινοπωρινό απόγευμα όταν ήμουν τριών χρονών, η μητέρα μου άκουσε φασαρία έξω. Άνοιξε το παράθυρο και με είδε να κατεβαίνω με το πάσο μου στον δρόμο ροκανίζοντας μακάρια ένα ωμό λάχανο εξίσου μεγάλο με το κεφάλι μου. Μερικά μέτρα πιο πίσω με πλησίαζε τρέχοντας απειλητικά μια εξαγριωμένη μαινόμενη νοικοκυρά.

Καθώς φαίνεται, είχα βουτήξει το λαχανικό από τον τόπο ανάπαυσής του στην κλειστή πίσω βεράντα της γειτόνισσας. Το μέγεθος της δυσaréσκειας της γυναίκας μπορεί να αποδοθεί στο γεγονός ότι σε ένα χωριό των Απαλαχίων το 1935, ένα ωραίο φρέσκο πράσινο λάχανο ήταν πιο πολύτιμο κι από ένα κιλό χαβιάρι μεπελούγκα. Με συνέλαβαν, φυσικά, και με τιμώρησαν δεόντως, αν και όχι πριν ικανοποιήσω, εν μέρει τουλάχιστον, τις ορέξεις της κοιλιάς μου.

Δεν είχε περάσει πολύς καιρός μετά τη μεγάλη λαχανοληστεία όταν οι άντρες που δούλευαν στο κοντινό ξυλουργείο του παππού μου (τις Κυριακές ο παππούς καβαλούσε ένα μουλάρκι κι έπαιρνε τις κοιλιάδες της περιοχής για να κηρύξει το Ευαγγέλιο στα μικροσκοπικά χωριά των λόφων, ενώ τις εργάσιμες μέρες έφτιαχνε εξαιρετικά χειροποίητα έπιπλα) άρχισαν να παραπονιούνται ότι τους έλει-

πε το φαγητό από τα καλαθάκι που συνήθιζαν ν' αφήνουν σε έναν πάγκο έξω από το εργαστήριο.

Το μυστήριο εξακολούθησε για μια βδομάδα ή και παραπάνω, μέχρι που ένα πρωί ο κλέφτης αποκαλύφθηκε μέσα σε μια συστάδα από άγρια ροδόδεντρα να μασουλάει ένα σάντουιτς με μορταδέλα που προφανώς δεν είχε φτιάξει ο ίδιος. Λένε ότι «το κλεμμένο μέλι είναι πιο γλυκό». Μπορώ να πιστοποιήσω ότι η κλοπή βελτώνει τη γεύση ακόμη και της μορταδέλας.

Οι γαστρονομικές μου περιπέτειες συνεχίστηκαν, φαντάζομαι, αλλά ήμουν πια σχεδόν πέντε χρόνων όταν συνέβη η επόμενη που προκάλεσε δημόσιο σκάνδαλο.

Ήταν μια καλοκαιρινή μέρα τόσο ζεστή και αποχαινωτική, που ούτε τα αγαπημένα μου παιχνίδια ούτε η ενδυματολογική μεγαλοπρέπεια της ολοκαίνουργιας καλοκαιρινής φορεσιάς μου (ένα μονοκόμματο αμάνικο φορμάκι με κοντά μπατζάκια) μπορούσαν να με ζωντανέψουν από τη νάρκη. Τελικά, κάποια στιγμή υπέπεσε στην αντίληψή μου ο αμυδρός κουδουνιστός ύμνος ενός μακρινού πλανόδιου παγωτατζή, κάνοντάς με να το σκάσω απαραίτητος από την αυλή μας και να διασχίσω γρήγορα το ενάμισι τετράγωνο ενός σχετικά πολυσύχναστου εμπορικού δρόμου (ήταν τουριστική σεζόν σε πόλη διακοπών), όπου γρήγορα εντόπισα την πηγή του μαγευτικού κουδουνίσματος.

Η γρανίτα κόστιζε μόλις πέντε σεντς, αλλά δεν είχα ούτε ένα κέρμα για δείγμα. Απτόπτος, παρ' όλα αυτά, πλησίασα μια παρέα τουριστών που ήταν καθισμένοι εκεί κοντά και προσφέρθηκαν να τους πουλήσω τη φόρμα μου. Πρέπει να το δωήρσαν χαριτωμένη ιδέα, γιατί ένας μου πέταξε ένα νόμισμα των πέντε σεντς.

Αμέσως και χωρίς κανένα δισταγμό, έβγαλα τη φόρμα, του την έδωσα, έκανα την αγορά μου από τον άναυδο παγωτατζή και γύρισα σπίτι μου ολόγυμνος, γλείφοντας με μεγάλη ικανοποίηση μια γρανίτα πορτοκάλι.

Σίγουρα υπήρξαν οικογενειακές επιπτώσεις – οι καινούργιες φόρ-

μες δεν φύτευαν στα δέντρα –, αλλά η οποία ανάμνηση κάποιας τιμωρίας έχει απωθηθεί αποτελεσματικά.

Η ισόβια αδυναμία μου για το αντίθετο φύλο ίσως εκδηλώθηκε για πρώτη φορά σε ηλικία δύο ετών, όταν με εντόπισαν στη μέση του κεντρικού δρόμου που οδηγούσε έξω από την πόλη, να περπατώ χέρι-χέρι με την ξαδέρφη μου τη Μάρθα, ενός έτους εκείνη τότε, που φορούσε μόνο μια πάνα. Ρίχναμε μαύρη πέτρα πίσω μας! Παίρναμε τον δρόμο για τη μεγάλη περιπέτεια! Και δεν είχε σημασία που η Μάρθα μόλις που κατάφερνε να βάζει το ένα παχουλό ποδαράκι της μπροστά από το άλλο.

Η απόδρασή μας ματαιώθηκε από κάτι αδιάκριτους τύπους που τους άρεσε να χώνουν τη μύτη τους στις δουλειές των άλλων, με αποτέλεσμα να μας γυρίσουν στα σπίτια μας με περιπολικό, προς μεγάλη κατάπληξη των μαμάδων μας.

Η εξαδέλφη Μάρθα, λίγο μετά τα είκοσι, στέφθηκε «Μις Αμερική» σε διαγωνισμό ομορφιάς καθηγητριών – ήταν η ομορφότερη καθηγήτρια Γυμνασίου της χώρας. Όσο για μένα, δεν ήταν η μοναδική φορά που θα έφευγα από την πόλη σέρνοντας πίσω μου κάτι όμορφο – και συχνά με αποτέλεσμα ελάχιστα καλύτερο.

ταραξίας τόμι

Όσο ήμουν παιδί, η μητέρα μου με φώναζε χαϊδευτικά Ταραξία Τόμι. Χρησιμοποίη τον όρο «χαϊδευτικά» κατόπιν ωρίμου σκέψεως, γιατί, παρόλο που ο χαρακτηρισμός ήταν προϊόν απορίας και σοκ, τον χρησιμοποιούσε πάντα με αγάπη – και μερικές φορές, εδώ που τα λέμε, και με έναν όχι και πολύ καλά κρυμμένο θαυμασμό.

Για να μη σπεύσει κάποιος να θεωρήσει ότι ο Ταραξίας Τόμι ήταν ένα αντίγραφο του Μπαρτ Σίμπσον, πρέπει να πω ότι, παρ' όλες τις ριψοκίνδυνες (και συνήθως ηδονιστικές) σκανταλιές μου, ήμουν όχι μόνο Μπαρτ αλλά εξίσου και Λίζα Σίμπσον. Δηλαδή, είχα την κατάρα εκείνου του γονιδίου που κάνει τα παιδιά τα οποία προσβάλλει να παρουσιάζουν εμφανείς ενδείξεις ευαισθησίας – να τριγυρίζουν κάνοντας διάφορα (ζωγραφίζοντας, σπίνοντας παραστάσεις κουκλοθεάτρου, χτυπώντας τα πλήκτρα του πιάνου) και σε ακραίες περιπτώσεις, να φέρονται λες και ο θερμοστάτης της φαντασίας τους είναι μόνιμα ρυθμισμένος ψηλά.

Ήταν σαν κάποια τρελή λογοτεχνική νεράιδα, έχοντας ίσως εκκολαφθεί μέσα σε μια παπαρούνα στον κήπο του Όσκαρ Ουάιλντ, να με είχε αγγίξει με το ραβδί της στην κούνια μου, γιατί ερωτεύτηκα ολοκληρωτικά τα βιβλία αμέσως μόλις έμαθα περί τίνος επρόκειτο· και πριν περάσει πολύς καιρός αφότου άρχισα να μιλάω με πλήρεις προτάσεις, ανακοίνωσα στους γονείς μου ότι σκόπευα να γίνω συγγραφέας.

Πολύ ανυπόμονος να μάθω γραφή και ορθογραφία μέχρι να αρχίσω τις συγγραφικές μου δραστηριότητες, έκανα τη μητέρα μου ιδιωτική μου γραμματέα. Όταν με τσιμπούσε η μούσα, πράγμα που

έκανε μάλλον συχνά αδιαφορώντας για τους νόμους περί παιδικής εργασίας, φώναζα στη μητέρα μου να σταματήσει ό,τι έκανε για να της υπαγορεύσω. Το ότι ήταν διατεθειμένη να το κάνει μπορεί να αποδοθεί στο γεγονός ότι είχε και η ίδια συγγραφικά απωδημένα. Στα δεκαοχτώ της τής είχαν προσφέρει υποτροφία για να φοιτήσει στο πανεπιστήμιο Κολούμπια, αλλά από φόβο δεν μετακόμισε στη Νέα Υόρκη.

Αναμφίβολα, η προβολή των λογοτεχνικών της φιλοδοξιών ήταν αυτό που την έκανε να αλλάξει μερικές φορές τη διατύπωση του κειμένου που της υπαγόρευα για να βελτιώσει (κατά τη γνώμη της) το γράψιμό μου. Όμως θυμόμουν πάντα κάθε πρόταση που της είχα υπαγορεύσει κι έτσι γινόμουν έξαλλος μέχρι να αποκαταστήσει τη διατύπωσή μου κατά λέξη. Όταν το 1975 το είπα αυτό στον Τεντ Σολοτάρφ, τον επιμελητή του *Ακόμα και οι Καουμπούσσερ Μελαγχολούν*, αυτός αναφώνησε: «Θεέ μου, Ρόμπινς, δεν έχεις αλλάξει καθόλου σαράντα χρόνια τώρα!»

Όπως και να 'χει όμως, όταν στα πέμπτα μου γενέθλια μού έκαναν δώρο ένα λεύκωμα, *Η Χιονάτη και οι Εφτά Νάνοι*, άρχισα να το γεμίζω όχι με εικόνες αλλά με τις υπαγορευμένες – και μη διορθωμένες! – ιστορίες μου. Η πρώτη από αυτές (το λεύκωμα υπάρχει ακόμη) μιλούσε για έναν πιλότο που το αεροπλάνο του έπεσε σε ένα μικροσκοπικό ερημονήσι, ένα άγονο μέρος με μοναδικό του κάτοικο μια καφέ αγελάδα με κίτρινες βούλες. Η αγελάδα είχε επιβιώσει μαθαίνοντας να επεξεργάζεται γαστρονομικά την άμμο. Με το πέρασμα του χρόνου έμαθε και τον πιλότο να τρώει άμμο, και έζησαν εκεί μαζί, άνθρωπος και βοοειδές, πάντα φίλοι και χαίροντες άκρας υγείας.

Τι νόημα μπορούμε να βγάλουμε από αυτή την πρώτη λογοτεχνική προσπάθεια; Ότι η τύχη ευνοεί εκείνους που αυτοσχεδιάζουν; Ότι εμείς οι άνθρωποι έχουμε να μάθουμε πολλά από τα ζώα; Ότι πρέπει να επιμένουμε να είμαστε χαρούμενοι ό,τι κι αν μας συμβαίνει; Το γεγονός ότι ο πιλότος δεν έσφαξε στα γρήγορα την αγελάδα για να τη φάει (με αποτέλεσμα να πέθαινε αργότερα από πείνα όταν θα τέλειωνε το κρέας) ήταν ένα μάθημα οικολογικής βιω-

σιμότητας, ένας προφητικός μύθος που αποσκοπούσε να ενθαρρύνει τις μελλοντικές γενιές να αναζητήσουν εναλλακτικές λύσεις στην άπληστη και άφρονα κατανάλωση που μια μέρα θα απειλούσε να αυτοκτονήσει τον πλανήτη; Θα έπρεπε να ρωτήσει κανείς τον Ταρξία Τόμι για να μάθει – κι αυτός δεν μιλούσε.

μπλόουινγκ ροκ, μον αμούρ

Οι γονείς μου, παρατηρώντας ότι μισόκλεινα τα μάτια κάθε φορά που διάβαζα τα κόμιξ στην εφημερίδα, με πήγαν σε οπτομέτρη. Το αποτέλεσμα ήταν, προς μεγάλη μου αμηχανία, να πάω στην Α΄ Δημοτικού φορώντας ένα ζευγάρι γυαλιά με συρμάτινο σκελετό. Είχε περάσει μόνο ένας μήνας περίπου από την αρχή της σχολικής χρονιάς, όταν ο Τσάρλι, ο τραμπούκος της τάξης, μου έδωσε μια γροθιά στα μούτρα και μου 'σπασε τα γυαλιά.

Δεν μπορώ να φανταστώ τι είχα πει για να το προκαλέσω το κάθαρμα. Όπως και να 'χει, εγώ δεν έπαθα τίποτα, αλλά το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, που εκτόξευσε ένα κομμάτι γυαλί (ω, τι υπέροχη ειρωνεία!) στο δεξί μάτι του Τσάρλι, και χρειάστηκε να του κάνουν εγχείρηση για να του το αφαιρέσουν.

Προσέχετε, λοιπόν, αχρείοι κριτικοί. Καμιά φορά οι χυδαίες επιθέσεις γυρίζουν μπούμερανγκ.

Όπως είπα, άρχισα να γράφω πεζογραφία στα πέντε μου. Όμως η επιτυχία δεν ήρθε από τη μια μέρα στην άλλη. Δεν κατάφερα να δημοσιεύσω τα έργα μου παρά μόνο σε ηλικία επτά ετών.

Πήγαινα σε ένα μεγάλο ενιαίο σχολείο, όπου και οι δώδεκα τάξεις, Δημοτικού, Γυμνασίου και Λυκείου, στεγάζονταν στο ίδιο τριώροφο κτίριο. Υπήρχε μια δεκαπενθήμερη σχολική εφημερίδα που την έγραφαν σχεδόν αποκλειστικά παιδιά της Β΄ και Γ΄ Λυκείου. Πρόσφατα είχα γράψει σε ένα τετράδιο (αφού το λεύκωμα της Χιονάτης είχε γεμίσει από καιρό) ένα μάλλον μελοδραματικό διήγημα με ένα απερίσκεπτο παιδί, ένα θαρραλέο σκυλί κι έναν επικίνδυνο καταρράκτη. Έτσι, μια μέρα στο διάλειμμα ανέβηκα στο γραφείο της εφη-

μερίδας στον τρίτο όροφο, βρόντηξα το τετράδιο με το διήγημα στο γραφείο του έκπληκτου συντάκτη και του είπα: «Τύπωσε αυτό εδώ».

Το έβαλαν στο επόμενο φύλλο. Κι εγώ σκέφτηκα: *Χμμ. Εύκολο ήταν. Ίσως θα μπορούσα να βγάζω έτσι το ψωμί μου.*

Ενθουσιασμένος ίσως από το γεγονός ότι είχα γίνει λογοτεχνική διασημότητα στη Β' Δημοτικού, έκανα πρόταση γάμου. Ως απόδειξη της ειλικρίνειάς μου, έδωσα στη μνηστή μου ένα δαχτυλίδι, ένα κιτς μπικλιμπίδι με μια γυάλινη πέτρα που κουνιόταν. Το δαχτυλίδι μου κόστισε είκοσι πέντε σεντς – και για να μη νομίσει κανείς ότι ήμουν φτηνός, παρακαλώ λάβετε υπόψη σας ότι το 1939 με είκοσι πέντε σεντς αγόραζες δύο χάμπουργκερ κι ένα χοτ-ντογκ (με μουστάρδα, κρεμμύδια και καρυκεύματα) στο Καφέ του Μπιάιναμ (να μην πούμε και για τα πέντε καινούργια φορμάκια που θα μπορούσες να αγοράσεις από τον Ταραξία Τόμι).

Την πρόταση γάμου την έκανα στη Νάνσι Λεντζ ή στην Ξαδέρφη της, την Τόνι; Δεν μπορώ να θυμηθώ σε ποια, αλλά ήταν και οι δύο καλλονές. Ούτε μπορώ να θυμηθώ αν εκείνη έκανε τίποτα παραπάνω από το να χαχανίσει νευρικά και αμήχανα με τη γαμήλια χειρονομία μου. Θυμάμαι όμως ότι την ίδια χρονιά, η Γκουέντολιν Μπέριμαν ήταν εκείνη με την οποία έπαιζα εξατομικευμένο «ταχυδρομείο» (το «γράμμα» ήταν φιλί, το «πακέτο» αγκάλιασμα) στο μπροστινό κάθισμα του αυτοκινήτου των Μπέριμαν που ήταν παρκαρισμένο μπροστά στο γκαράζ μας και ενώ οι μαμάδες μας κουβέντιαζαν αμέριμνες στο λίβινγκ ρουμ.

Ποια ήταν η πηγή, θα μπορούσε να ρωτήσει κανείς, αυτών των τόσο εμφανών ρομαντικών παρορμήσεων σε ένα τόσο μικρό παιδί; Εδώ δεν θα ήταν κακή ιδέα να συμβουλευτούμε τον Μπομπ Ντίλαν. Γιατί η απάντηση, όντως, is blowing in the wind*. Μπλόουινγκ. Α, το Μπλόουινγκ Ροκ.

---

* Στίχος από τραγούδι του Μπομπ Ντίλαν. Σε ελεύθερη απόδοση: «Το παίρνει ο άνεμος».

Έχοντας περάσει σημαντικά χρόνια της ζωής μου που με διαμόρφωσαν σε πέντε διαφορετικές πόλεις, τις διεκδικώ όλες ως ιδιαίτερες πατρίδες μου (δεν έχει σημασία που καμιά από αυτές δεν διεκδικεί εμένα). Καταγεγραμμένες σε αντίστροφη σειρά, είναι: Λα Κόνερ και Σιάτλ στην πολιτεία της Ουάσιγκτον, Ρίτσμοντ και Γουόρσο στη Βιρτζίνια, και Μπλόουινγκ Ροκ στη Βόρεια Καρολίνα, η κωμόπολη όπου γεννήθηκα, ο τελικός τόπος αναπαύσεως του σογιού μου και το μέρος όπου συνέβησαν όλα τα γεγονότα που έχω περιγράψει ως τώρα.

Θα ήταν λιγάκι υποτιμητικό αν λέγαμε ότι το Μπλόουινγκ Ροκ είναι απλώς ορεινό. Στην πραγματικότητα είναι η πόλη με το μεγαλύτερο υψόμετρο ανατολικά των Βραχωδών Ορέων. Το Μπλόουινγκ Ροκ είναι *πάνω απ' τα βουνά*, στην κορυφή τους. Από το Μπλόουινγκ Ροκ, μωρό μου, υπάρχει μόνο κατηφόρα.

Η πόλη πήρε το όνομά της* από έναν γεωλογικό σχηματισμό, έναν βράχο, έναν τεράστιο γκρεμό από μεταμορφωσιγενή γνεύσιο, μια πανύψηλη προεξοχή που ξεπροβάλλει σαν το δάχτυλο του Θεού πάνω από το φαράγγι Τζονς Ρίβερ, που απλώνεται γύρω στα χίλια μέτρα πιο κάτω. Μπορείς μάλλον εύκολα να ανέβεις στον βράχο και να δαυμάσεις από κει την πανοραμική θέα που κάθε καρτ-ποστάλ και τι δε θα 'δινε για να την έχει, αν και δεν συνιστάται σε όσους υποφέρουν από ίλιγγο. Εντάξει, λοιπόν, το Ροκ. Όμως γιατί «Μπλόουινγκ»;

Τα πετρώδη τοιχώματα του φαραγγιού σχηματίζουν έναν αεραγωγό μέσα από τον οποίο περνούν αθόρυβα άνεμοι σημαντικής έντασης, αν και πάνω στον ίδιο τον βράχο δεν φυσά συνήθως πολύ. Ο επισκέπτης μπορεί να πετάξει ένα μαντίλι, ένα χάρτινο κύπελλο ή οποιοδήποτε ελαφρύ αντικείμενο στον γκρεμό, να το παρακολουθήσει καθώς πέφτει στριφογυρίζοντας εκατοντάδες μέτρα κάτω μέσα στη μοβέ ομίχλη, μέχρι που ένα μυστηριώδες ρεύμα το

---

* *Blowing Rock*: από το *blow*: φυσώ, και το *rock*: βράχος.

αρπάζει ξαφνικά, το σηκώνει πάλι εκατοντάδες μέτρα ψηλά και το φέρνει πάνω από το κεφάλι του επισκέπτη, ο οποίος μπορεί να στριφογυρίσει, να προχωρήσει μερικά μέτρα και να πάρει αυτό που είχε εκτοξεύσει (ας ελπίσουμε, όχι καμιά «ρουκέτα» που εξαπέλυσε στον γκρεμό λόγω ιλίγγου). Τον χειμώνα στον Βράχο του Μπλόουινγκ Ροκ το χιόνι πέφτει ανάποδα.

Θα ήταν αδιανόητο ένα φυσικό φαινόμενο τέτοιου μεγέθους, μυστηριώδες και θεαματικό ταυτόχρονα, να μην έχει δημιουργήσει τοπικούς θρύλους. Τα τελευταία χρόνια, η μυθολογία που περιβάλλει τον Βράχο έχει αποκτήσει κινηματογραφικές διαστάσεις, σαν να ξαναγράφηκε από διαφημιστή του Εμπορικού Επιμελητηρίου με τηλεοπτικές ευαισθησίες, αλλά ο πιο απλός και κατά κάποιον τρόπο πιο γλυκός θρύλος που είχα ακούσει παιδί ηγαίνει κάπως έτσι:

Μια δεσποσύνη των Τσερόκι ειδοποιήθηκε με τον τηλεγράφο των ταμ-ταμ ότι ο αγαπημένος της και μέλλον σύζυγός της σκοτώθηκε στη μάχη. Η απαρνήγορητη κοπέλα ηγαίνει στον Βράχο και θρηνώντας πέφτει στην άβυσσο. Όμως, πριν «πιάσει πάτο», τα συμπονετικά πνεύματα του ανέμου εν τη παντογνωσία τους την αρπάζουν, τη σηκώνουν και την πετούν πάλι πάνω στον Βράχο, στην αγκαλιά του αγαπημένου της, που αποδείχθηκε ότι ήταν απλώς τραυματισμένος και όχι νεκρός, όπως είχαν αναγγείλει τα τύμπανα.

Και ερωτώ: μεγαλώνοντας μέσα σε αυτό το τοπίο και εν μέσω τέτοιων αφηγήσεων (οι φίλοι μου κι εγώ τριγυρίζαμε πάνω στον Βράχο σαν μυρμήγκια πάνω στο ψωμί, και η φαντασία μου κολυπούσε μέσα στη μυθολογία του τόπου σαν σπερματοζωάριο μέσα σε μπιανέρα μετά από υποβρύχια ερωτική συνεύρεση), πώς ήταν δυνατόν να *μην* ενδώσω στον ρομαντισμό;

Σκοτεινό δάσος, κελαρυστά ρυάκια, αστέρια τόσο κοντά, που νόμιζες ότι λίγο ακόμη να απλώσεις τα χέρια σου θα τα φτάσεις, και τα μεγάλα πέτρινα πλοία με τις πλώρες τους αιώνια στραμμένες προς *κάπου αλλού*. Αέρας καθαρός σαν φρεσκοπλυμένα σεντόνια, κουκουβάγιες να κράζουν απ' τα κρυφά ντουλάπια με τα ασπρόρουχα ρωτώντας *ποιος, ποιος*, ποιος τολμάει να ακολουθήσει τα ίχνη του θεού της αρκούδας σε λοξά μονοπάτια όπου η πραγμα-

τικότητα είναι ένα δίκτυο από σκιές και ο χρόνος έχει την τάση να χάνει τον προσανατολισμό του; Και διάσπαρτα παντού ανάμεσα στα πεύκα – σαν τις σταγόνες του ρετσίτσιου με χρώμα από τοπάτζι που έβαφε τους γυμνούς αστραγάλους μας το καλοκαίρι – τα αρχαία αόρατα φιλιά των Τσερόκι, φιλιά που είχαν νικήσει τον θάνατο.

Αν μαζί με το φυσικό περιβάλλον και το περιρρέον φολκλόρ βάλουμε στην εξίσωση και τα βιβλία με τα παραμύθια και τους ερωτοτυπημένους πρίγκιπες και πριγκίπισσες, τις ιστορίες των ιπποτών του βασιλιά Αρθούρου και τις ταινίες όπου ο Ταρζάν διέσχισε τη βλάσπηση κρεμασμένος από ένα σχοινί με την Τζέιν στον γοφό του, μπορούμε να καταλήξουμε στον αλγόριθμο που εξηγεί γιατί ο Ταραξίας Τόμι έδωσε την καρδιά του στη Νάνσι Λεντζ (ή μήπως στην Τόνι;) και τα δικά του κλωμοπρόσωπα φιλιά στην Γκουέντολιν Μπέριμαν.

Οι ταινίες του Ταρζάν όντως παίζονταν στο Μπλόουινγκ Ροκ (από τη στιγμή που αντίκρισα για πρώτη φορά τον Τζόνι Βαϊσμίλερ με το πανί στη μέση να διασχίζει με μια άγρια τυρολέζικη κραυγή το κενό μεταξύ ουρανού και γης, ο Ιησούς εκτοπίστηκε μόνιμα από τη θέση του στην κορυφή του φλογερού μου πανδέου), αλλά μόνο το καλοκαίρι. Επιτρέψτε μου να εξηγηθώ.

Το Μπλόουινγκ Ροκ ήταν θέρετρο, και μάλλον αριστοκρατικό. Η ομορφιά της περιοχής και ο βουνίσσιος δροσερός αέρας αποτελούσαν το δέλεαρ για πλούσιες οικογένειες από όλες τις νοτιανατολικές πολιτείες κι έτσι είχαν εδώ τις εξοχικές τους κατοικίες. Οι Κάνον, οι μεγιστάνες της υφαντουργίας, είχαν ένα τεράστιο κτήμα, όπως και η οικογένεια του καπνοβιομήχανου Ρ.Τ. Ρέινολντς, και οι Σνάνιντερ της Κόκα-Κόλα από την αποπνικτική Ατλάντα. Από τις αρχές Ιουνίου, τα πεζοδρόμιά μας γέμιζαν με πεζούς που μόστραραν με τις λευκές στολές του τένις και τα χρυσά κοσμήματα, και οι δρόμοι μας άνοιγαν την ασφαλήνια αγκαλιά τους σε ευρωπαϊκά σπορ αμάξια και σεντάν πολυτελείας. Υπήρχαν μπουτίκ που είχαν την έδρα τους στο Γουέστ Παλμ Μπιτς και την Μπόκα Ράτον, κι ένα μανάβικο με κάτι φρούτα

(αβοκάντο, παπάγιες, κίτρινα δαμάσκηνα), που οι άξεστοι ορεσίβιοι όχι μόνο δεν άντεχε η τσέπη τους να τα αγοράσουν, αλλά δεν ήξεραν καν τι είναι. Και υπήρχε επίσης ο κινηματογράφος που έπαιζε ταινίες πρώτης προβολής μετά την πρεμιέρα τους στο Λος Άντζελες και τη Νέα Υόρκη – δηλαδή όλα αυτά μέχρι τις αρχές Σεπτεμβρίου, γιατί μετά γινόταν πάλι σκοτεινός σαν τον Τάφο του Άγνωστου Γεροντοχωριάτη*.

Το πανηγύρι επαλαμβανόταν κάθε χρόνο. Με το που έμπαινε ο Ιούνιος, άρχιζε η εύθυμη μασκαράτα. Μόλις έφτανε ο Σεπτέμβριος, η πραγματικότητα των Απαλαχίων σκέπαζε και πάλι τους ανθρώπους με έναν πένθιμο στεναγμό. Τα μαγαζιά έκλειναν, τα γήπεδα του γκολφ ερήμωσαν, το τελευταίο φανταχτερό αμάξι κατέβαινε καντिलाκωτό το βουνό και χανόταν. Τα χρώματα Λουί Κενζ των φθινοπωρινών φύλλων δεν κατάφερναν ούτε αυτά να αποδώσουν ζωγραφικά μια μικρή λεπτομέρεια, ότι πολλοί κάτοικοι έπρεπε να επιζήσουν επί εννιά μήνες με αυτά που είχαν κερδίσει σε τρεις. Ακολουθούσαν δείπνα με λαρδί, μεθύσια με φτηνό αλκοόλ, υποσιτισμένα παιδιά, ρούχα φτιαγμένα από σακιά για αλεύρι και, πού και πού, κανένα μαχαίρωμα. Και πάντα επιδημίες: ιλαρά, κοκίτης, ψώρα και ψείρες. Και μετά... μετά ο Ιούνιος πεταγόταν και πάλι ξαφνικά, σαν ελατήριο μεσ' απ' το κουτί του, και η ζωή ξαναγινόταν υγιής και χαρούμενη.

Υποσυνείδητα, ο Ταραξίας Τόμι πήρε ένα μεγάλο μάθημα απ' αυτή την εποχιακή τραμπάλα. Καθώς ο εγκέφαλός του παρακολουθούσε ακούσια αυτό τον κύκλο από το περίλημπρο στο φτωχικό και πάλι πίσω, συντονίστηκε με τους ρυθμούς της αλλαγής, με την ισορροπία των αντιθέτων, το γιανγκ και το γιν, την άνοδο και την πτώση της κοσμικής κολοκύδας – και κατέληξε να παρηγοριέται με τη γνώση ότι το παράδοξο είναι η μηχανή που κινεί το σύμπαν. Στα μυθιστορήματα που θα έγραφε ως ενήλικας, η *μεταμόρφωση* (με την απελευθέρωση και τη γιορτή μαζί) θα ήταν ένα βασικό μοτίβο.

---

* The Tomb of The Unknown Gaffer: Θα μπορούσε επίσης να είναι Ο Τάφος του άγνωστου Ηλεκτροφωτιστή (*gaffer*: ο τεχνικός που ρυθμίζει τους φωτισμούς σε μια ταινία, μεταξύ πολλών εννοιών που έχει η λέξη).

Θα ήταν λάθος να θεωρήσει κανείς ότι το Μπλόουινγκ Ροκ εκτός εποχής, παρ' όλες τις ταλαιπωρίες του, στερούνταν ενδιαφέροντος. Το αντίθετο. Ακόμη και στους ατέλειωτους Δεκέμβριους της εποχής της Μεγάλης Κρίσης, το μέρος απέπνεε κάτι το συναρπαστικό. Για ένα παιδί με υπερκινητική φαντασία ήταν τουλάχιστον μαγικό.

Ελεύθερος να τριγυρίζω και στους δρόμους και στο δάσος, παρατηρούσα και επικοινωνούσα όχι μόνο με τα θάματα της φύσης αλλά και με πολλούς και διάφορους σκιουροκυνηγούς, κουνελοπαγιδευτές, βατομουροσυλλέκτες, μπαντζοοργανοπαίχτες, αλκοολαθρέμπορους, αλήτες, τσιγγάνους, φιδογπτευτές, μουλαροϊεροκήρυκες (σαν τον παππού μου), εκκεντρικούς χαρακτήρες με ονόματα όπως Πινκ* Μπόλντουν και Τζούνμπαγκ** Τέιτ, και ίσως μ' εκείνους που με επηρέασαν περισσότερο από όλους: κάτι αριστοτέχνες παραμυθάδες με αγροτικές φόρμες, πολλοί από τους οποίους ύφαιναν ιστορίες τόσο αβίαστα και επιδέξια όσο έφτυναν και το ζουμί απ' το ταμπάκο που μασούσαν.

Όλα αυτά μου καλλιέργησαν μια δίψα για μαγευτικές εμπειρίες – και δεν έχω αναφέρει καν ακόμη τις μικρές κόρες του πάστορα, με τις οποίες, μετά από δική τους πρόσκληση, έπαιζα τον «γιατρό». Σ' αυτό το παιχνίδι οι συμμετέχοντες έκαναν τότε τον ασθενή και πότε τον θεράποντα γιατρό. Ήταν άκρως διδακτικό, βασισμένο στην εξ επαφής διερεύνηση του αντικειμένου, και ανατομικά ορθό, ενώ, επί πλέον, κανείς, είτε από τη μία είτε από την άλλη πλευρά του εξεταστηρίου, δεν έδινε δεκάρα για ασφαλίσεις. Ιατρική Σχολή του Χάρβαρντ, σκάσε απ' το κακό σου!

Μια επισταμένη αναφορά στο Μπλόουινγκ Ροκ που δεν συμπεριλαμβάνει το Μπαρκ θα ήταν ημιτελής. Το Μπαρκ, ένα κλαμπ στα περι-

---

* *Pink*: Ροζ.

** *Junebug*: Σκαθάρι.

χωρα της πόλης, είχε πάρει το όνομά του από τις ανεπεξέργαστες σανίδες κέδρου με τις οποίες ήταν ντυμένοι οι τοίχοι του*, και όσο ρουστίκ ήταν το εξωτερικό του, άλλο τόσο διαβόητο ήταν το εσωτερικό του. Πίσω από την τραχιά του πρόσοψη, οι πελάτες έπιναν μπίρα και χόρευαν, δραστηριότητες που για κάθε καλό νότιο Βαπτιστή ταυτίζονταν με τον ίδιο τον Διάβολο.

Η μητέρα μου, στυλοβάτις της εκκλησίας (ο πατέρας της ήταν Βαπτιστής ιεροκήρυκας, όπως και ο πατέρας του πατέρα μου), παρέδιδε μαθήματα Κατηχητικού σε αφοσιωμένους χριστιανούς εφηβικής και νεανικής ηλικίας, και τα μαθήματα γίνονταν κάθε Τετάρτη βράδυ στο σπίτι μας. Ο χαρακτήρας των συναντήσεων ήταν εν μέρει θρησκευτικός και εν μέρει κοινωνικός. Μετά τις προσευχές, καθώς οι νεαροί Βαπτιστές τσιμπολογούσαν κουλουράκια και έπιναν παντς, συνήθως άνθιζε το κουτσομπολιό (που, όπως φαίνεται, δεν ήταν αμαρτία). Τότε κάποιος θα ανακοίνωνε πάντα – αν είναι δυνατό να ανακοινώνεις κάτι με πνιγμένη, ημιψιθυριστή φωνή: «Είδαν τη Μέρι Τζόουνς να βγαίνει από το Μπαρκ την Παρασκευή το βράδυ» ή «Το Σάββατο, ο μπαμπάς είδε το φορτηγάκι του Τζον Ντο παρκρισμένο στο Μπαρκ πολλές ώρες».

Αυτές οι πληροφορίες γίνονταν πάντα δεκτές με δυνατά επιφωνήματα, και μετά ακολουθούσαν πολλά πέρα-δώδε του κεφαλιού και πολλά αποδοκιμαστικά «τς-τς-τς» της γλώσσας. Αν το Μπαρκ ήταν απαγορευμένος καρπός, τότε το σοκ και το δέος με τα οποία μιλούσαν γι' αυτό άπλωναν στη φλούδα του ένα λούστρο, μια λάμψη, που στη φαντασία μου (ήμουν οκτώ-εννιά χρονών τότε) γυάλιζε σαν μήλο από συμπαγές χρυσάφι. Εκείνο το κλαμπ άρχισε να με μαγνητίζει όσο και οι ζούγκλες του Ταρζάν και της Τζέιν.

Πηγαίνοντας στον Βράχο ή κάποιο άλλο από τα διάφορα κρησφύγετα που είχαμε στο δάσος, οι φίλοι μου κι εγώ περνούσαμε συχνά από το Μπαρκ, και συνήθως σταματούσαμε εκεί για αρκετά λεπτά, κοιτάζοντάς το σαν να ήταν ένα κακό κάστρο όπου ήταν κρυμμένος ένας μεγάλος θησαυρός. Κάθε τόσο βλέπαμε να βγαί-

---

* *Bark*: Φλούδα.